

Závogyán Magdolna székházavató beszéde

Tisztelt előjárók, egyházi, önkormányzati, intézményi vezetők és munkatársak!

Tisztelt ünneplő közösség!

Engedjék meg, hogy ünnepi beszédem elmondása előtt az önök kitüntető figyelmét kérjem. Kérem, nézzék meg figyelmesen a Nemzeti Művelődési Intézet székházának impozáns épületét, tekintsenek a homlokzatra, tekintsék meg az épület fegyelmezettségét, harmóniáját.

Akik most itt együtt vagyunk, és hagyjuk lelkünkbe áramolni az élmények tisztaságát, mélyen át-érezzük a pillanat jelentőségét.

Az alkalom ünneppé nemese-
dett. A mi ünnepünknek ma nem
egy, hanem három oka is van. Ami-
ért elsősorban ünnepelünk, mond-
juk ki nyugodtan, a mai nap először
is a teremtő munka ünnepe.

Tekintsenek a harmonikusan
kiegyensúlyozott, a reformkori
Magyarország szellemiségét idé-
ző, mégis modern épületre. Bár
gyakran halljuk, hogy nincs új a
nap alatt, úgy érzem, ez az épület
akár a közös jövőnk szimbóluma
is lehet, hiszen teremtő energiáit
a hagyomány és a megújulás egy-
mást kiegészítő és erősítő kapcsola-
ta biztosította. Tehát amiért első-

sorban ünnepelünk, az a teremtő
munka ünnepe. Gondoljunk bele,
hány szakember és munkás és hány
szorgos kéz erőfeszítése kellett e
gyönyörű épület létrehozásához!
Hála és köszönet érte.

Másodszor ünnepre gyűltünk,
szakmánk nagy ünnepére. Ma
a Kárpát-haza és az egész világ
magyar közösségeinek kulturá-
lis szakmai központját, megújuló
szakmánk szívét adhatjuk most át
a köz hasznára, a magyar nemzet
közösségeinek épülésére.

Mindezen felbátorodva úgy
gondolom, hogy hamarosan elér-
jük azt is, hogy az itt végzett mun-
ka példaként szolgálhasson nem-
zetközi környezetben is. Évszázá-
dokig ugyan mi jártunk nyugatra,
és vetettük vigyázó szemünket az
ígéret földjének hitt országokra,
vidékekre. Elképzelésem szerint
nem kell évtizedekig várni arra,
hogy a nemzeti művelődés székháza
szakmai zarándokhely legyen.
A magyar kormány történelmi lép-
tekben mérve a magyar közműve-
lődést a hazai kulturális élet élvo-
nalába helyezte; ezt is kifejezi az
új székház. Nem öncél tehát ez a
nagyon szükséges léptékváltás, ha-
nem pontosan megfogalmazott cél.
A magyar nemzet közösségeiben él;
ez jövőjének záloga. Múlhatatlan
köszönet mindenkinek, aki ezért a
döntésért a felelősséget viseli.

A harmadik ünnep az ünnepben az alkotó-teremtő magyar gondolat ünnepe. A teremtő magyar gondolat, amely fontosnak tartja gyarapodó nemzetünk közösségi kultúráját. Fontosnak tartja közösségeink múltját, elődeink erőfeszítéseit. És igen, fontosnak tartja örökségünk megőrzését, gyarapítását és átörökítését is. A gondolat kimondatott, a kimondott szó ereje pedig megépítette ezt az épületet, esélyt adva mindannyiunknak arra, hogy megfellehessünk magyarként annak, amiért a világra jöttünk. De miért is vagyunk a világon? „Forr a világ bús tengere, oh, magyar...” – írja Berzsenyi Dániel a reformkornak hajnalán, amikor a magyarság hatalmas kihívások előtt állt, mint ahogyan áll most is. A nemzeti lét vagy nemlét küszöbén a nemzet legjobbjai tették fel maguknak és egymásnak azt a kérdést, hogy merre tovább, mi legyen a sorsunk. Magyarként akarunk-e, tudunk-e változtatni a számunkra valakiktől már többször lediktált végzetten, vagy olvadjunk egybe gondtalan önfeladással a népek arctalan tengerében? Ahogy az itt állók mind egyike tudja, történelmünk és a mindenkori helyzet végül is mindig úgy alakult, hogy ma is magyarul beszélünk, cselekszünk, magyarul panaszkodunk, vitatkozunk, sírunk vagy nevetünk, ám ami a legfontosabb: ma is magyarul álmodunk. Tudunk álmodni. Éppen

ennek a képességünknek, és e csodálatos nyelvből fakadó gondozás okán tehetjük meg, hogy magyarul gyarapíthatjuk az emberiség anyagi, szellemi és lelki gazdagodását. Ahogy a Nemzeti Művelődési Intézet hitvallása is mondja: „valljuk, hogy a magyar kultúra, ami maga a magyar élet, e zaklatott században az újraformálódó világ emberiségének milliárdjai közepén csak a magyar kulturális közösségek megerősítésével, felemelésével őrizhető meg és vihető tovább”. Ez a szakmánk legfontosabb feladata.

Apáczai Csere János, Klebelsberg Kuno, Karácsony Sándor, Németh László, Illyés Gyula, Makovecz Imre, Makoldi Sándor, Beke Pál – megannyi nagyszerű ember. Nemzetünk kultúrájának megőr-

zése érdekében meghozott áldozataik közös felelősségre és közös cselekvésre köteleznek bennünket, szakembereket is. A Nemzeti Művelődési Intézet új épületében az ország legnagyobb szakmai hálózatával, benne hasznos munkát végezni akaró munkatársaival készen állunk e közös cselekvésre. Nehéz örökség a mienk, de mélyek és erősek a gyökereink. Adjunk hálát a Jóistennek, hogy eljuttatott bennünket a házatás napjáig.

Kívánom, hogy hozzáértésünkkel segítsük nemzetünket átkelni a 21. századon, ahogy elődeink is segítettek bennünket ezidáig az elmúlt ezer éven át!

Köszönöm, hogy velünk vannak, köszönöm, hogy itt lehetek. Isten, áldd meg a magyart!